

6. Apostolat med ženskami

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

1. Jul. 2018

↗ *Nazaj na kazalo*

Kadar je svoja premišljevanja zapisoval, je Jožefmarija kazal ***posebno zavzetost za to, da bi bil stvaren, popolnoma nepristranski.*** Zlasti ko je bil govor o Delu, apostolatu ali notranjem razvoju njegovega lastnega življenja in

značaja. Zavedajoč se tega, je maja 1935, neobremenjen s strastmi ali malodušjem, objektivno in miren, kazal zadovoljstvo nad potjo, ki jo je prehodilo Delo, ko je opisoval njegov razvoj:

In vidim, da je vse v zagonu: sv. Rafael, sv. Gabriel in sv. Mihael; vse tri veje Dela: celotni apostolat moških. Predanost vseh je neizpodbitna.^[1]__

Zares vseh? Znano je, da je Jožefmarija kot izgubljeno za Delo štel tisto skupino duhovnikov, o katerih je nekaj mesecev pred tem dejal: ***Na žalost, brez zamere do kogarkoli – vsi so zelo sveti –, doslej nisem našel duhovnika, ki bi mi pomagal in se tako kot jaz posvetil izključno Delu.***^[2]__ Upanje, da bi nanje prenesel del nalog, je propadlo. ***Ko bi mi duhovniki, moji bratje, pomagali,*** si je mislil ...^[3]__ Pa

so ga pustili samega z njegovim bremenom.

Njihovo nesodelovanje je povzročilo negativen učinek na razvoj dejavnosti med ženskami. Ta skrb se pojavi že oktobra 1933 v nekem sporočilu njegovemu spovedniku.

Ena od misli, ki so vznemirjale ustanovitelja, je bilo tisto ***skrajno zapostavljanje naših*** [sester], zaradi česar je Gospodova volja ostajala neizpolnjena. ***Če so vztrajale do zdaj***, si je govoril, ***je to zaradi posebne božje milosti.***^[4]

(Grizla ga je misel, da pušča božjo voljo neizpolnjeno, in zaradi tega se je izražal nekoliko neumestno.

Njegova zaskrbljenost izhaja iz omejenosti časa in celo telesne zmogljivosti. To priznava, ko govori o apostolatu med mladimi in zapiše:

Kajti ne poskrbim – ne uspe mi, ne zmorem doseči več – za fante, ki so prišli med nas.)

Za božič 1933 so mladi v Delu z ustanoviteljem na čelu opravili tridnevno k Svetemu Duhu s prošnjo za poklice; še posebej – zabeleži v svojih *Zapiskih*– **za en poklic ženske, ki bo zanje glava (oziroma, še bolje, srce).**^[5]—

Jožefmarija, oče tudi ženskih poklicev, je še vedno ohranjal izbrano distanco pri srečevanju z ženskami. Z njimi ni imel stikov »izven spovednice in izogibal se je kakršnikoli potezi, ki bi lahko zbudila sum«, pravi Natividad González Fortún.^[6]— Ker je menil, da še ni dosegel »osemdesetih let resnosti«, jih je raje prepuščal rokam drugih duhovnikov. Zanje sta običajno skrbela gospod Norberto in gospod Lino, kot že rečeno. Glede rezultatov pa Jožefmarija ni bil preveč prepričan. Kako naj bi jim tisti gospodje duhovniki predajali izobraževanje in za Delo značilnega duha, če pa ga sami niso usvojili?

Tako se je zgodilo, da so se nekateri poklici, ki jih je kaplan Sv. Elizabete prigaral s trdim delom v spovednici, v kratkem času poslovili.^[7]—

Dne 28. aprila 1934 je Jožefmariju prvič uspelo zbrati nekaj članic Dela – ne več kot pol ducata – v govorilnici Samostana sv. Elizabete; ob naslednjih sobotah pa so uporabili prostore v »Hiši za študentke«, ki jim jih je odstopil g. Pedro Poveda.^[8]—

Zdelo se je, da se mu z načrti apostolata med ženskami trenutno ne mudi; in upajoče je sam pri sebi govoril: ***Kakor hitro bodo moje hčere vsaj malo organizirane ...***

Bilo pa je očitno, da niso bile kaj dosti. V tistih okoliščinah je Jožefmarija storil, kar je pač mogel. Odprtje Študentskega doma Ferraz, napetosti zaradi kritiziranja njegovih duhovnikov in neobvladljive finančne težave so mu namreč onemogočale redno posvečanje tistim dušam, ki so ostale brez

usmeritve in vodstva. Z navzočnostjo Najsvetejšega v kapeli študentskega doma so se stvari korenito spremenile. Od časa do časa je imel duhovnik, ob uri, ko so bili stanovalci odsotni, za tisto žensko skupino meditacijo in blagoslov. Govoril jim je o posvečevanju dela in o apostolatu. Med poslušanjem so bile navdušene, čeprav je Jožefmarija vselej ostal v dvomu, ali so ga zares razumele.^[9] »Resnica je, da smo dobro voljo res imele,« nam s preprostostjo pripoveduje Felisa Alcolea, »vendar nič več kot to.«^[10]

Brez resnejše pomoči je bilo praktično nemogoče, da bi se celovito lotil apostolskega dela med ženskami. Ostajal mu ni niti trenutek časa, pa naj je še tako izkoriščal vseh štiriindvajset ur dneva. Njegove rektorske obveznosti, obiskovanje bolnišnic, predvsem pa naraščajoče duhovno vodenje študentov v domu, so uporabljale vse njegove moči in ves

njegov čas. Dejansko je bil Jožefmarija večkrat na robu izgorelosti. Ko je leta 1936 nastopila španska vojna, so se tiste ženske, še vedno pičlo izobražene v duhu Opus Dei, razkropile. Osamljeni in brez kakršnekoli duhovne oskrbe so bili tisti zametki poklicev izkoreninjeni iz Dela zaradi prisilne prekinitve, ki so jo povzročile zgodovinske okoliščine.

* * *

Z očetovskim ponosom je ustanovitelj neizmerno občudoval svoje otroke.

Moji otroci laiki – vsi – so junaški,
^[11] je prepričano zatrjeval. V njih je našel potrebno pomoč za razvoj Dela. In z nadnaravnim prepričanjem, da so oni tako dolgo časa pričakovana orodja za zagon nadnaravnega podviga, je takole prosil Gospoda na začetku akademskega leta 1935/1936:

Gospod, urêdi stvari tako, da bomo lahko delali dobro – kakor bo tebi všeč – v tem akademskem letu, ki se

začenja. Jezus, naj tvoj ubogi osliček zna vzgojiti, skladno s tvojo preljubo voljo, te tvoje apostole, naše fante svetega Mihaela, da bodo oni uresničevali Delo.^[12]_____

Kakor hitro si vstopil v študentski dom, si lahko nemudoma zaznal človeško toplino, ki je po besedah neke priče »na neki način prepajala vse, ne samo tiste, ki so bili tam navzoči, temveč celo materialne in nezaznavne stvari«.^[13]_____ Ko je kdo prvič prišel tja, je bil, potem ko je stopil v kapelo in pozdravil Gospoda, predstavljen očetu. Ta je obiske sprejemal v direktorjevi pisarni, saj je njegovo sobo, majhno in slabo razsvetljeno, zapolnjevala omara, v kateri so hranili arhive in bogoslužna oblačila. Direktorjeva soba je merila kakšne tri krat štiri metre. Prostora je bilo dovolj za posteljo brez vzglavja, majhno omaro, pisalno mizo in tri ali štiri stole.^[14]_____

Jožefmarijev slog je bil neposreden, domač in toplo priljuden. Že po nekaj minutah je obiskovalec načenjal osebna vprašanja in na stežaj odpiral svoje srce duhovniku, kot da bi se poznala od nekdaj. Nekateri so se po tem svojem prvem srečanju podali na pot, da globlje premislijo o svojem življenju ter obnovijo svoje načrte in ideale, z nemirom v duši zaradi odkritja neslutelih obzorij.^[15]_____

Duhovnik je bil srednje, nekoliko višje rasti, sicer pa debel; okroglega obraza z velikim in ravnim čelom. Nosil je očala; njegovi izredno temni lasje so bili kratko pristriženi. Rahel nasmeh, občasno pretrgan s kretnjo bežne resnobe, je nenehno sijal na njegovem obličju. Izbran zunanji izgled, vesel izraz na obrazu in njegovo prisrčno kramljanje so vzbujali zmotni vtis o spočitem življenju in spokojnih duhovniških opravilih. Toda pozoren opazovalec je pod rahlo zagorelo barvo polti

mogel bolj uganiti kot pa videti asketsko bledico, ki je bila sled utrujenosti in dolgotrajnega bedenja ter trpkosti strogega odrekanja. Njegova žareča zunanja podoba je zakrivala trdoto spokornega biča in posta. Često se je ob večerih vračal v študentski dom, ne da bi si čez dan privoščil en sam grižljaj. Povabil je kakšnega študenta, da bi z njim pokramljal, medtem ko je povečerjal eno samo ocvrto jajce. Zgodilo se je tudi, da je včasih fant željno pogledoval na krožnik, in duhovnik mu je odstopil obrok ter se delal, da mu ne tekne, in tako se je post podaljšal do naslednjega dne.^[16]

Snažnost talarja in dodobra zloščeni čevlji so po zaslugi njegove previdnosti zavračali kakršenkoli vtis revščine. Pri poklekanju v kapeli je Jožefmarija z dolgim talarjem skrbno pokrival obrabljene podplate. Tistih čevljev ni poznal, ko so bili še

novi; dobil jih je izmed parov, ki so jih zavrgli študentje.^[17]

Pri meditacijah je na glas opravljal svojo lastno osebno molitev. Tisti, ki so ga poslušali, so bili ganjeni ob duhovnikovih mislih in vzgibih. Enako tisti, ki so hodili k njegovim mašam. Prevzeti od mašnikove pobožnosti in bližine božjih skrivnosti so potem, že zunaj kapele, drug drugemu govorili: »Ta duhovnik je svetnik.«^[18]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Prav tam, št. 1268.

^[2] Prav tam, št. 1751. To je zapisal julija 1934.

^[3] Prav tam, št. 1789.

[4] *Prav tam*, št. 1732.

[5] *Prav tam*, št. 1093.

[6] In nadaljuje: »Karkoli bi povedali o tej zadevi, bi bilo premalo.

Jožefmarijevi stiki z nami, članicami iz ženske sekcije, so bili omejeni na duhovno vodstvo« (Natividad González Fortún, *Sum.* 5875 in 5869).

O svojem vedenju do nekaterih spokornic zapiše: [...] **meni, ki sem tako neprijeten**; in msgr. del Portillo pojasnjuje: »Oče si je v spovednici prizadeval biti zelo strog in nepriljuden do žensk« (*Zapiski*, št. 1304 in op. 987).

[7] Felisa Alcolea, ki je Jožefmarija spoznala leta 1933 in zaprosila za sprejem v Delo naslednje leto, marca 1934 (prim. *prav tam*, št. 1169), pričuje takole: »Z g. Jožefmarijem smo imele še kakšno srečanje, ker pa je imel veliko dela, se je kmalu zatem z nami začel ukvarjati g. Lino Ve-

Murguía« (Felisa Alcolea, AGP, RHF, T-05827, str. 2).

Pomoč gospoda Lina potrjuje še druga priča, Ramona Sánchez, ki je za sprejem zaprosila istočasno kot Felisa Alcolea (prim. *Zapiski*, št. 1196) in ki o verouku, ki je bil organiziran v Župniji Tetuán, pravi: »Tudi za to veroučno dejavnost je skrbel g. Lino Veá-Murguía« (Ramona Sánchez, AGP, RHF, T-05828, str. 1).

[8] Prim. *Zapiski*, št. 1181.

[9] V neki zabeležki z dne 26. aprila 1935 je zapisano: ***V soboto pred cvetno nedeljo sem doživel nekaj zelo neprijetnega. Do te mere, da sem obžaloval, da sem imel za tisti dan predvideno srečanje s petimi izmed naših [članic]. Prišle so in spregovoril sem jim o Delu, natančneje o njegovem apostolatu. Bile so navdušene*** (prav tam, št. 1265).

[10] Felisa Alcolea, AGP, RHF, T-05827, str. 5.

[11] V katarini nadalje piše: ***Jezus moj, v kakšno tolažbo ti mora biti njihovo življenje! Ne zapuščaj mi jih. Mati moja – nebeška Mama –, bodi prava Mati mojih otrok*** (Zapiski, št. 1200).

[12] *Prav tam*, št. 1288.

[13] Eduardo Alastrué, AGP, RHF, T-04695, str. 1.

[14] Prim. Pedro Casciaro, *Sum.* 6319; Álvaro del Portillo, *Sum.* 375.

[15] »Pogovor z očetom,« pravi José Ramón Herrero Fontana, »je človeku odpiral nov svet neslutelih obzorij v notranjem življenju in apostolatu. Loteval se je stvarnih vprašanj – bil je velik realist –, vendar je govoril o stvareh, o katerih dotlej ni spregovoril še nihče: ob njem je bilo močno občutiti božji klic k

posvečevanju sredi sveta [...].

Srečanje z očetom me je preoblikovalo: odkril mi je nesluten notranji svet in silno hrepenenje, da bi še druge približal k spoznanju in stiku z našim Gospodom Jezusom Kristusom» (José Ramón Herrero Fontana, AGP, RHF, T-05834, str. 4).

»Še vedno imam v spominu njegov globoki pogled, ki se mi je vtisnil v dušo, in njegovo veselje, ki me je vzpodbudilo ter me navdalo z radostjo in mirom,« pripoveduje neki drugi študent o prvem srečanju z Jožefmarijem (Francisco Botella, AGP, RHF, T-00159/1, str. 201).

^[16] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 365.

^[17] Prim. Pedro Casciaro, *Sum.* 6401.

^[18] Álvaro del Portillo, PR, str. 397; prim. tudi učinek njegovega pridiganja: Eduardo Alastrué, *Sum.* 5526.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/6-apostolat-
med-zenskami/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/6-apostolat-med-zenskami/) (6. Avg. 2025)